

ΑΣΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

IB'

— Θεέ μου! όταν εύρισκεται κανείς εις τοιαύτην ἀπελπιστικὴν θέσιν ἐλπίζει εἰς ὄλα. Ἄλλως τε δὲν τὰ ἐσκέφθη αὐτά, διότι ὅταν εἶδα τὴν μητέρα μου καταβεβλημένην καὶ συντετριμμένην, ἔλαβον τὴν γενναίαν αὐτὴν ἀπόφασιν. Μὲ νομίζετε ἀνίκανον πρὸς τοῦτο; Ἐφυγα ἀμέσως, διότι ἐφοβούμην μήπως δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἐπιμείνω.

— Τέλος ὑμεῖς ἰσχυρίζεσθε αὐτό, ἀλλ' εἶνε πολὺ πιθανώτερον ὅτι ἡ μήτηρ σας ἠρνήθη νὰ σὰς δώσῃ τὰ χρήματα.

— Σὰς βεβαιῶ ὅχι· τί συμφέρον ἔχω διὰ νὰ σὰς ἀποκρύψω τὴν ἀλήθειαν;

— Ἐστὼ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, τὸ μόνον ἀναμφισβήτητον γεγονός εἶνε ὅτι δὲν ἔλαβατε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων.

— Τί ἐκάματε ὅταν ἐφύγατε ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σας; εἶπεν ὁ ἀνακριτής.

— Ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους σκεπτικὸς· ἐσυλλογιζόμην μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐπλήρωνα τὰ χρέη μου. Ἐφθάσα μέχρι τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ καφνεῖον... τῆς «Αἰλῆς», νομίζω.

— Ποία ὥρα ἦτο τότε;

— Σχεδὸν μεσονύκτιον.

— Δὲν ἐγνωρίζατε κανένα εἰς τὸ καφνεῖον ἐκεῖνο; Δὲν εἶχατε εἰς αὐτὸ σχετικούς;

— Ὅχι, εἰσῆλθον κατὰ τύχην, διότι ἤμην κατακουρασμένος. Οἱ ὀλίγοι θαμῶνες, οἱ ὅποιοι εὔρισκοντο ἐκεῖ ἀκόμη, ἦσαν εἰς ἐμὲ ἀγνωστοί. Ἐκάθησα εἰς μίαν τράπεζαν μόνος καὶ ἐξηκολούθησα τὰς πενήθιμους σκέψεις μου μέχρις ὅτου ὁ ὑπνέτης ἦλθε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι ἦτο ἡ ὥρα διὰ νὰ κλείσῃ τὸ κατάστημα. Ἐξῆλθον ἦτο τότε μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Καὶ ἐπεστρέψατε ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Ὅχι ἀμέσως. Ἦμην στενοχωρημένος, σχεδὸν ἀσθενὴς καὶ εἶχον ἀνάγκην ἀέρος. Περιεπάτησα ἡμίσειαν περίπου ὄραν χωρὶς κανένα νὰ ἀπαντήσω.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ γραμματεὺς ἔλαβε σημειώσιν τῶν καταθέσεων τούτων. Εἶτα ὁ κύριος Θουριέ ἐπανάλαβε διὰ τόνου σχεδὸν ἀδιαφύρου καὶ ὡς εἰ θέλων νὰ μὴ παραμελήσῃ οὐδεμίαν λεπτομέρειαν, ἔστω καὶ δευτερεύουσαν:

— Καὶ τὴν ἐπομένην πῶς διήλθατε;

— Ἐξύπνησα ἀργά, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ὁ ὑπνέτης μου μοὶ ἔφερε προσκλητήριον τοῦ κυρίου Βουρζύ, διὰ τοῦ ὁποίου μ' ἐπροσκαλοῦσε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς γεῦμα, τὸ ὅποιον

ἔδιδε τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ἑπαυλίαν του, πλησίον τοῦ Ἀβλόν. Ἐσχισα ὀργισμένος τὸ προσκλητήριον ἐκεῖνο. Ἦμην περίλυπος καὶ σκυθρωπός. Εἶχα νὰ κάμω δύο ὄχληράς ἐπισκέψεις· τὴν μίαν πρὸς τὸν κύριον δὲ Μερὰκ καὶ τὴν ἄλλην πρὸς τὸν Σαμουὴλ Ριχάρ· τί θὰ τοὺς ἔλεγον; Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθον. Μετέβην κατ' ἀρχὰς πρὸς τὸν κύριον δὲ Μερὰκ, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπεδέχθη κάκιστα. Ἐπειδὴ ἐζήτησαν συγγνώμην, μὴ δυνάμενος νὰ τὸν πληρῶσω, καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ περιμείνῃ ὀκτὴ ἡμέρας: «Ἐνα μῆνα ἀνάγκαστε», μοὶ εἶπε μὲ κίνημα ἀνυπομονησίας· τῷ ἀπήντησα ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ τὸν ἐπλήρωνα.

— Θὰ σὰς διακόψω καὶ πάλιν, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, καὶ θὰ σὰς ἐρωτήσω ποῦ ἐβασίζεσθε;

— Ἐλαβον τὴν ἀπόφασιν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, νὰ μεταβῶ κατ' ἀνάγκην τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἢ τὴν ἐπομένην εἰς τὴν μητέρα μου, καὶ μολονότι θὰ ἐλυπεῖτο, δὲν θὰ μοὶ ἀπεποιεῖτο ὅμως ὅ,τι τὴν προηγουμένην ἡμέραν μοὶ εἶχε προσφέρει.

— Ἐστὼ, εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Κατόπιν μετέβητε εἰς τοῦ Σαμουὴλ Ριχάρ;

— Μάλιστα· τὸν παρεκάλεσα νὰ ἀποσύρῃ ἀπὸ τὸν δικαστικὸν κλητῆρα τὸ γραμματεῖον τῶν τριῶν χιλιάδων φράγκων, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἐπεικέστερος δὲ αὐτὸς τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ μοὶ παρεχώρησε δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅτε, διερχόμενος τῆς ὁδοῦ Καγιόν, ἐθυμήθην τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου Βουρζύ. — Διατὶ νὰ μὴν ὑπάγω, ἐσκέφθη, θὰ παίξουν καὶ θὰ δοκιμάσω μίαν φορὰν ἀκόμη τὴν τύχην μου. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ τύχη θὰ μὲ εὐνοοῦσεν. Εἶχον ὀλίγα μόνον λουδοβίγια, ἀλλ' ὁ Σαμουὴλ ἐφάνη τόσον συμβιβαστικὸς πρὸ ὀλίγου, ὥστε θὰ συγκατετίθετο ἴσως νὰ μὲ δανείσῃ ἐκ νέου. Ἐπορεύθην πρὸς αὐτὸν καὶ πράγματι μετὰ τινὰς δυσκολίας, μοὶ ἔδανεσε δύο χιλιάδας φράγκων, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ λάβῃ τὸ ἥμισυ ἐκ τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, τὰ ὅποια θὰ ἐλάμβανα τὴν ἐπομένην. Τοῦ τὸ ὑπεσχέθη, καὶ ἀνεχώρησα. Ἦτο τετάρτη περίπου. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐκάθησα ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησα διὰ τὸ Ἀβλόν.

— Καὶ πράγματι εἰς τὸ Ἀβλόν σὰς εὔρον, ἐπαίζατε δὲ λυσσωδῶς. Ἐχάνετε;

— Ναί.

— Πόσα;

— Ὅσα μοὶ εἶχε δανείσει ὁ Σαμουὴλ. Ἐκ τῶν δύο χιλιάδων φράγκων μοὶ ἔμειναν τρία μόνον λουδοβίγια καὶ διεκινδύνευον καὶ αὐτά, καθ' ἣν στιγμὴν ἀποτόμως μοὶ ἀνήγγειλλαν τὴν σοβαρὰν ἐκείνην εἰδησιν. Ἄ! τί φοβερὸν κτύπημα. Ἦρχισα νὰ τρέμω ὄλος. Ἐγχεῖνα ξζω φρενῶν, ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσω· δὲν ἠθόουν...

Καὶ ὁ Λαυρέντιος, παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης, περιέγραψε τὸν τρόπον καὶ τὴν θλίψιν, ἣν εἶχεν αἰσθανθῇ. Ὡμίλησε περὶ τῆς μητρὸς του παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας καὶ μὲ ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων.

Ὁ κύριος Θουριέ τὸν ἠκροῶτο καὶ τὸν παρετήρει σιωπηλῶς, ἐρωτῶν ἑαυτὸν ἂν ἦτο ποτὲ δυνατὸν ἢ διάχυσίς ἐκείνη νὰ μὴ εἶνε εἰλικρινής.

Ἦρχισε νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν παρατηρήσεων τοῦ ὑπαστυνόμου καὶ τοῦ Μούλ. Λέξεις τινες διαφυγοῦσαι τὸν Λαυρέντιον, τὸν ἀπέσπασαν τῶν εὐμενῶν τούτων διαθέσεων.

— Σὰς τὰ εἶπον ὄλα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Λαυρέντιος, ὅ,τι μὲ ἀφορᾷ καὶ ὅ,τι γνωρίζω. Ὑπάρχει ἀρὰ γε εἰς τὰς καταθέσεις μου αὐτὰς τίποτε ἀπὸ τὸ ὅποιον δύνασθε νὰ ὠφεληθῆτε; Δὲν τὸ ἐλπίζω.

Ὁ κύριος Θουριέ διέγνωσεν ἐνταῦθα ὑποκριτικὴν δῆλωσιν.

— Ἀλλὰ ναί, εἶπεν, ἡ κατάθεσίς σας εἶνε ὠφέλιμος, πολὺτιμος μάλιστα.

— Ἀληθῶς, πιστεύετε ὅτι δύνασθε νὰ ἀνακαλύψετε τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου;

— Καλλίτερον τούτου. Τὸν δολοφόνον τὸν γνωρίζω.

— Εἶνε δυνατὸν; ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ναί, γνωρίζω τὸν δολοφόνον, ἐπανάλαβε βραδέως ὁ ἀνακριτής.

— Καὶ ποῦ εἶνε;... ἐστείλατε νὰ τὸν καταδιώξουν; ἂν κατῶρθαν νὰ διαφύγῃ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἦσυχάσετε, δὲν θὰ διαφύγῃ.

— Καὶ πῶς εἰμπόρεσαν νὰ βεβαιωθοῦν περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ἀνακαλύψουν;

— Δὲν ἦτο δύσκολον. Πολλοὶ ἐνδείξεις πειστικώτεραι κί μὲν τῶν δὲ ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων πρὸ ὀλίγου, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ σας, χωρὶς νὰ φανῆτε ὅτι τὸ ἐννοεῖτε. Αἱ ἐνδείξεις δὲ αὐταὶ δὲν ἀναιρῶνται ὑπὸ τῶν καταθέσεών σας, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐνισχύονται.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Λαυρεντίου ἐξηκολούθησεν ἐκφράζον ζωηρὰν περιέργειαν, ἀνευ τρόμου τινός.

— Καὶ ἐν πρώτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτής, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ ὑπαστυνόμου. ἡ δολοφονία καὶ ἡ κλοπὴ διεπράχθησαν εἰς τὸ σκότος. Οὕτως ὁ δολοφόνος ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ τὸν κῆπον, νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ὕπνου χωρὶς φῶς.

— Ναί, διέκοψεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ τινος ζωηρότητος ἀκροατοῦ ἐνδιαφερομένου. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δολοφόνος ἐγνωρίζε κάλιστα τὰ μέρη. Ἀλλὰ ποῖος λοιπὸν εἰμποροῦσε νὰ εἶνε τόσῳ καλῶς πληροφορημένος;

— Διᾶβολο! Τί λέγετε σεῖς;

— Μάτην ἀναζητᾷ ἡ μητέρα μου δὲν εἶχεν ἐχθρούς.

— Δὲν ἐγνωρίζον τοῦλάχιστον...

— Οἱ γείτονες φαίνονται τίμιοι ἀνθρωποί.

— Αὐτοὶ εἶνε ἀνίκανοι νὰ πράξουν παρόμοιον ἔγκλημα, ἀλλως τε, κατὰ τὰς διεξαχθείσας ἀνακρίσεις, κάμμια ὑπόνοια δὲν τοὺς ἐπιβαρύνει.

— Ἡ Μαριέττα ἐγνωρίζε τὰς συθείας τῆς μητρὸς μου, ἀλλ' ἦτο κόρη.

— Αυτό λέγεται. Ἐν πάσει περιπτώσει εἶνε δύσκολον νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὴ ἢ ἰδία ὑπῆρξε θύμα.

— Λοιπὸν; ποῖος τότε τὸ ἔπραξε; Ἡ μήτηρ μου ἔζη πολὺ περιωρισμένη, δὲν ἐδέχετο κἀνένα.

— Συγγνώμην, κἀποῖον ἐδέχετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

— Ποῖον λοιπὸν;

— Ὑμᾶς.

— Ἐμέ! ἀλλὰ νομίζω ὅτι σὰς τὸ εἶπα μετέβαινα πάντοτε μόνος.

— Καὶ τί σημαίνει αὐτό;

— Ἄλλως τε, εἶμαι βεβαίωτατος ὅτι εἰς κἀνένα δὲν εἶπα τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν ὅτι αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων ὑπῆρχον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός μου.

— Τί σημαίνει;

— Πῶς, τί σημαίνει! δὲν καταλαμβάνω.

— Εἴθε καὶ ὀλίγον διορατικὸς εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ἐνδείξεις.

— Ἄ! ὁποῖαι; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Εἶνε φυσικὸν νὰ σκεφθῆ τις ὅτι τὸ κύριον ἐλατήριον τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἡ κλοπή.

— Αὐτὸ εἶνε προφανές.

— Ὅχι τόσον. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐκλάπησαν δέκα χιλιάδες φράγκων, ὅτι ὁ μικρὸς σάκκος, ὁ ὁποῖος περιεῖχεν αὐτά, εὐρέθη ἐσχισμένος βιαίως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου. Αὐτὸ εἶνε βεβαίως κἀτι τι, ἀλλ' ὄχι ὀριστικόν τὸ συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξηγαγέ τις δὲν θὰ συμφώνει μετὰ τινος περιστάσεως, ἀνακαλυφθείσης παρὰ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τὴν ὁποίαν καὶ σεῖς ὁ ἴδιος θὰ παρετηρήσατε.

— Ὅχι, δὲν παρετήρησα τίποτε.

— Πῶς! Δὲν νομίζετε ὅτι κλέπτης, ὅστις ἀφαιρῆ μόνον τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων θὰ ἐδείκνυε παράδοξον καὶ σπανίαν εὐλάβειαν;

— Τί περισσότερον ἠδύνατο νὰ λάβῃ; Ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ εἶχεν ἄλλα χρήματα.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖον κἀτι τι σπουδαιότερον ἀπὸ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐκλάπη. Δὲν τὸ ἀγνοεῖτε.

— Τὸ ἀγνοῶ ἐντελῶς, καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ, ἂν μοῦ τὸ εἴπητε.

— Καλῶς. Ποία ἦτο ἡ περιουσία τῆς μητρός σας;

— Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω ποτὲ δὲν τὸ ἐξήτασα.

— Ἄλλ' ὅπωςδήποτε κατὰ προσέγγισιν θὰ γνωρίζετε.

Ὁ Λαυρέντιος ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Ἡ μήτηρ μου, εἶπεν, ὑπεβλήθη ἐσχάτως εἰς πολλὰς θυσίας πρὸς χάριν μου. Ἐν τούτοις νομίζω ὅτι ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἔξῃ ἐκατὸν μέχρις ἐκατὸν εἴκοσι χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ εἰς τί συνίστατο ἡ περιουσία αὐτῆ;

Εἰς χρεώγραφα νομίζω καὶ εἰς ἐθνικὰ

— Ἀκριβῶς. Καὶ οἱ τίτλοι τῶν χρεώγραφων, μέρος τοῦλάχιστον αὐτῶν, ἦσαν ἀνώνυμοι.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος καὶ μάλιστα διὰ σπουδαῖον ποσόν, ἰδοὺ δὲ πῶς τὸ γνωρίζω. Πρὸ πέντε ἢ ἕξι ἐτῶν ἢ μήτηρ μου, ἐπιφορτίσασα τὸν τραπεζῖτην τῆς νὰ καταθέσῃ τὰ χρήματά της, μετενόει, διότι ἐδέχθη τὰ ἀνώνυμα ἐκεῖνα, χρεώγραφα, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ἀπολεσθῶσι, νὰ καῶσι, νὰ κλαπῶσι.

— Νὰ κλαπῶσι! πράγματι, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, διότι εἶνε καὶ αὐτὰ νόμισμα. Καὶ λοιπὸν τὰ χρεώγραφα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐντὸς χαρτοφυλακίου καὶ πλησίον τῶν χρημάτων εἶνε ἀθικτα. Ἐν τούτοις τί θὰ ἔβλαπτε τὸν δολοφόνον ἂν τὰ ἀφαιρούσε;

— Πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν ἐγνώριζε ὅτι εὐρίσκοντο ἐκεῖ.

— Ἡδύνατο ὅμως νὰ τὸ ὑποθέσῃ. Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν μάλιστα ὅτι ἐσπευδε, διότι ἐφοβεῖτο μὴ συλληφθῆ, διατί δὲν ἔκλεπτε τὸ χαρτοφυλάκιον, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐξακριβώσῃ ἀργότερα τί περιεῖχε;

— Ἄλλὰ εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, αὐτὸ ἐξηγεῖται κάλλιστα, ἂν, καθὼς ὑποθέτετε, ὁ δολοφόνος, δὲν εἶχε φῶς.

— Ἄ! τὸ ἐνθυμεῖσθε;

— Πρὸ ὀλίγου τὸ εἶπατε. Πιθανὸν ὁ δολοφόνος νὰ μὴν ἠνένησεν ὅτι ὑπῆρχε χαρτοφυλάκιον.

— Δὲν εἶνε πιθανόν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς. Εἶνε μάλιστα παράδοξον πῶς ὁ δολοφόνος ἠρέσθη νὰ λάβῃ μόνον τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων, ἐνῶ χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ περισσότερον ἠδύνατο νὰ λάβῃ τετράκις ἢ πεντάκις περισσότερα.

— Τότε τί ὑποθέτετε; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι ὁ δολοφόνος ἐφοβήθη τίποτε;

— Ὅχι, ἀλλ' ἐνόμισε περιττὸν νὰ γυμνώσῃ ἐντελῶς τὸν κληρονόμον τοῦ θύματος.

— Τὸν κληρονόμον τοῦ θύματος! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἀλλ' ὁ κληρονόμος εἶμαι ἐγώ...

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ τί τὸν ἔμελλε τὸν δολοφόνον;

— Πολὺ, ἂν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὐρίσκε βραδύτερον ὅ,τι ἀφῆκε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

— Πῶς!... βέβαιος νὰ εὐρῆ βραδύτερον... τί θέλετε νὰ εἴπητε; ἠρώτησε κατὰ πληκτος ὁ Λαυρέντιος.

— Δὲν καταλαμβάνετε ἀκόμη;

— Τί θέλετε νὰ καταλάβω; Σὰς καθικετεύω, ἐξηγηθῆτε, κύριε. Πῶς δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δολοφόνος ἐσυλλογίσθη ἐμέ, καὶ ὅτι ὑπεχώρησεν, ἀγνοῶ εἰς ποῖον ὑπολογισμόν. Μὲ γνωρίζει λοιπὸν;...

— Κάλλιστα.

— Καὶ θὰ ἠσθάνετο ὑπὲρ ἐμοῦ τόσῳ τερατῶδη εὐσπλαγγνίαν. Ὅχι, ὄχι, ἀπατάσθε, κύριε, εἶνε ἀδύνατον.

— Ἐν τούτοις δὲν κερδίζετε σεῖς ὡς κληρονόμος ὅ,τι ἐκεῖνος ἠμέλησε νὰ λάβῃ ἐξ ἀπλῆς λεπτότητος, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Τί μὲ μέλλει, κύριε, πιστεύετε λοιπὸν ὅτι εἴμπορῶ νὰ τὸ συλλογισθῶ; Εἶνε ἀποτρόπαιον!

— Βεβαίως! ἀλλ' ὁ δολοφόνος θὰ σὰς παρέβαλλε μὲ τὸν ἑαυτὸν του. Ὅπωςδήποτε σὰς παρέσχε τὸ μέσον νὰ πληρώσῃτε τὰ χρέη σας καὶ νὰ ἐξακολουθήσετε ἀκόπως τὸν αὐτὸν βίον. Φίλος σας δὲν θὰ ἔπραττεν ἄλλως.

— Φίλος μου! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Τί ὑποθέτετε λοιπὸν, ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον ἢ φίλος, ὁ ὁποῖος εἴμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ἔγκλημα τόσῳ τερατῶδες;

— Διατί ὄχι;

— Ἀπατάσθε, κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Οὐδένα ἐκ τῶν φίλων μου, δύναται νὰ βαρύνῃ τοιαύτη ὑπόνοια.

— Ἄλλὰ, ἀνέκραξεν ὁ ἀνακριτὴς ἀνυπομονῶν μετὰ τῶν φίλων σας, δὲν ὑπῆρχε χθὲς εἰς, ὁ ὁποῖος προσεποιεῖτο μεγάλην ἀνάγκην χρημάτων καὶ ὁ ὁποῖος ἐδανείζετο, ἂν καὶ εἶχε κρύψει πού σπουδαῖον ποσόν;

Ὁ Λαυρέντιος ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Ὅχι, εἶπεν ἀγνοῶ ποῖον ὑπαινίτεσθε.

Ἀναμφιβόλως εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ἀποκαλυφθῇ.

Καὶ ὅμως ἦτο δύσκολον νὰ ὑποδείξῃ τις καθαρώτερον τὸν δολοφόνον.

Ἄλλ' ὁ Λαυρέντιος ἀνέμενεν ἀναμφιβόλως νὰ τῷ εἴπωσι: «Σὺ ἐφόνευσες τὴν μητέρα σου», ὅπως διαμαρτυρηθῆ, καὶ προσποιηθῆ ἔκπληξιν καὶ ἀγανάκτησιν.

Καὶ θὰ τὸ ἔπραττε βεβαίως μετὰ τῆς ἐπιτηδειότητος, ἧς τόσα εἶχε μέχρι τοῦδε ἐπιδείξῃ δείγματα, ἀλλ' ὁ κύριος Θουριε δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποπειραθῇ τοῦτο. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαυρέντιος τὸν καθικέτευε νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν ἀγωνίαν του:

— Ἔστω! εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς: οἱ λόγοι μου σὰς φαίνονται ἀμφίβολοι μετὰ τινὰς στιγμὰς θὰ ἀποφασίσῃτε σεῖς αὐτός. Ἐλθετε.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν δύο ἀγοραῖαι ἀμαξῆαι ἔφερον εἰς Βατινιὸλ τὸν ἀνακριτὴν, τὸν γραμματέα του καὶ τὸν Λαυρέντιον ἐν συνοδίᾳ δύο ἀστυνομικῶν κλητῆρων.

II'

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη περίπου ὅτε ὁ ἀνακριτὴς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λαυρέντιου Δαλισιέ, ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ. Πολυπληθεῖς ὄμιλοι ἐστάθμευον ἔτι πρὸ τῆς οἰκίας.

Ὅτε ὁ Λαυρέντιος ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος κατῆλθε τῆς ἀμαξῆς, ψίθυρος συμπαθείας διέτρεξε τὸ πλῆθος. Ὁ κύριος Θουριε, ὅστις ἐν τῇ ὠχρότητι καὶ τῇ ἀθυμίᾳ ἐκείνη δὲν διέβλεπεν ἢ τὸν τρόμον κινδυνεύοντος δολοφόνου, ὠργίσθη ἐνδομύχως διὰ τὰ δείγματα ἐκεῖνα τῆς συμπαθείας καὶ παρέσυρε τὸν Λαυρέντιον πρὸς τὴν οἰκίαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν παρετήρησαν δύο ἄνδρας ἐξερχομένους τῆς θύρας τοῦ κήπου, οἵτινες ἐβάσταζον φορεῖον, φυλασσόμενον ὑπὸ κλητῶρων. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχεν ἡ Μαριέττα, ἣν μετέφερον εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἱατροῦ Πουμέυ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς τὸν ὑπαστυνόμον, ἠδυνήθητε νὰ λάβητε παρὰ τῆς κόρης αὐτῆς κάμμειαν ἀπάντησιν;

— Ἀκόμη, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, ἀλλὰ μικρά τις βελτίωσις παρατηρεῖται καὶ ἐλπίζομεν ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ δυναθῆ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν δολοφόνον;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ἄ! τὸσφ τὸ καλλίτερον, ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθε τοῦ στήθους του.

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἀντήλλαξαν ταχὺ βλέμμα, σημαῖνον ὅτι οὐδέτερος ἔγεινε παίγιον τῆς πανουργίας ταύτης.

Τῇ αἰτίσει τοῦ ἀνακριτοῦ ὁ ὑπαστυνόμος ἀνέμνησεν ἐνώπιον τοῦ Λαυρεντίου ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἐγένετο τὸ κακούρημα. Ὁ κύριος Θουριεὶ τὸν διέκοπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅπως ἐρωτήσῃ τὸν Λαυρέντιον.

— Λοιπὸν, τί ὑποθέτετε; οὕτως συνέβη;

— Ἄγνοῶ... Πιθανόν, ἀπεκρίνετο ὁ Λαυρέντιος.

Οὐδεμίαν συγκίνησιν ἀπεδείκνυεν. Ὅτε μόνον παρετήρησε τὸ πτώμα τῆς μητρός του, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης, τὸ στήθος αὐτοῦ ἐξωγκώθη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρῶν. Ὁ ὑπαστυνόμος τότε περιέγραψε πῶς ἡ κυρία Δαλισιεὶ ἐπλήγη, καὶ πῶς ὡς ἐκ τῶν σπασμῶν τῆς ἀγωνίας ἐσύρθη εἰς βημάτων τινῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κλίνης. Ὅτε δὲ ἔδειξε τὰ ἔχνη τοῦ αἵματος, ὁ Λαυρέντιος ἤρχισε νὰ ὀλοφύρῃται.

— Μητέρα μου, δυστυχῆς μου μητέρα, ἀνέκραξε, καλύπτων τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν.

— Τέλος πάντων! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Θουριεὶ. Ἴδου αἱ τύψεις τοῦ σενειδότος.

Ἐκτὸς τοῦ κομμωτηρίου, ἐν τῷ διαδρόμῳ καὶ παρὰ τὸ μαγειρεῖον, ὁ Λαυρέντιος κατέβαλε μεγάλην προσπάθειαν, ὅπως παρακολουθήσῃ τὴν περιγραφὴν τοῦ ὑπαστυνόμου. Ὅταν δὲ οὗτος ἐσιώπησεν:

— Ἀλλὰ, εἶπεν εἰς τὸν κύριον Θουριεὶ, εἰς ὅλα αὐτὰ τίποτε ἀπολύτως δὲν βλέπω, τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνον... κἀνὲν ἔχνος, κἀμμία ἐνδειξις.

Ἡ κωμωδία ἐπανελαμβάνετο, ὁ δὲ ἀνακριτὴς ἀνεσκίρτησεν ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Ἄ! εὐρίσκετε ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε; εἶπε. Λοιπὸν, ἔλθετε.

Κατήλθον εἰς τὸν κήπον. Ὁ ὑπαστυνόμος ἀνέπτυξεν εἰς ποίαν κατάστασιν τὴν παρλοῦσαν ἐσπέραν εἶχον εὔρει τὴν

οἰκίαν, τὰ θυριδόφυλλα τοῦ πλυντηρίου καὶ τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου, πῶς ὁ Μούλ καὶ ὁ σιδηρουργὸς εἶχον εἰσέλθει ἐν αὐτῷ.

— Βεβαίως ἀπ' ἐδῶ, εἶπε περαίνων τὴν διήγησίν του, ἀνέβησαν.

— Τὸ πρακτέεσθε καὶ σεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς τὸν Λαυρέντιον;

— Ναί, εἶπεν οὗτος, ὁ δολοφόνος ἀπ' ἐδῶ θὰ ἀνέβῃ.

— Κατὰ συνέπειαν, τὰ ἔχνη τὰ ὅποια βλέπετε ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἶνε ἰδικὰ του;

— Αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητον.

— Καὶ τί ἠθέλατε ὑποθέσει περὶ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ὁ ποῦς θὰ παρήγεν ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ καθαρὰ καὶ εὐδιάκριτα ἔχνη, ὡς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔχετε ἐνώπιόν σας.

— Ὅθ' ὑπέθετον ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος.

— Καλλίστα, ἀκολουθήσατέ με.

Ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου, ὁ κύριος Θουριεὶ καὶ ὁ Λαυρέντιος ἀφίκοντο εἰς τὴν δενδροστοιχίαν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ οὗτος συνεκρούσθη τὴν προτεραίαν μετὰ τοῦ Μούλ. Ὁ ἀνακριτὴς δεικνύων τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε πατήσει:

— Τί λέγετε διὰ τὰ ἔχνη αὐτὰ; ἠρώτησεν δὲν σας φαίνονται τὰ αὐτὰ μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου ἐξητάσατε ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ μαγειρείου;

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἀπατάσθε, τὰ ἔχνη αὐτὰ τὰ ἔκαμα ἐγὼ σήμερον τὰ πρωτῆ.

— Καὶ λοιπὸν, τί σημαίνει αὐτό;

— Πῶς... τί σημαίνει αὐτό;

— Ναί, ἀφοῦ τὰ ἔχνη αὐτὰ εἶνε ἐντελῶς ἀπαράλλακτα μὲ ἐκεῖνα ἐκεῖ κάτω.

— Πῶς! ἀπαράλλακτα... ἀλλὰ τότε... ὑποθέτετε λοιπὸν;...

— Σεῖς εἴσθε ὁ δολοφόνος! εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ ρίπτων ἐπ' αὐτοῦ φοβερὸν βλέμμα.

— Ποῖος;... ἐγώ... ἐδολοφόνησα... Ἄ! Θεε μου... ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος διὰ διακεκομμένης φωνῆς.

Ἐκλονίζετο ὡς οἰνοβαρῆς.

— Ναί, σεῖς εἴσθε ὁ δολοφόνος! ἐπανάλαβεν ὁ κύριος Θουριεὶ.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνηγέρθη καὶ φέρων ταχέως τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ μετώπου:

— Μήπως λοιπὸν ὄνειρεύομαι;... ἀληθῶς λοιπὸν, ὑποθέτετε ὅτι ἐδολοφόνησα... Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε παραφροσύνη!... παραλογισμός! Υἱός, ὁ ὁποῖος φονεύει τὴν μητέρα του... Ἴδου ὅτι εἶμαι τῶρα καὶ μητροκτόνος!... Χά!... Χά!...

Καὶ ἐγάλα ὡς παράφρων.

— Ναί! δὲν παίξει ἄσχημα, εἶπε ψυχρῶς ὁ Θουριεὶ, ἀλλ' ὅλαι αἱ ἐπιδείξεις σου, ὅσφ εὐφρεῖς καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ δυναθῶσι νὰ ἰσχύσωσιν ἐναντίον τῶν ὑλικῶν ἀποδείξεων, αἵτινες σας ἐπιβαρύνουν.

Ὁ Λαυρέντιος παρετήρησε ψυχρῶς τὸν ἀνακριτὴν.

— Λοιπὸν, σπουδαίως ὀμιλεῖτε, εἶπε, περὶ προφανῶν καὶ ὑλικῶν ἀποδείξεων;

— Ἀναμφιβόλως. Μήπως ἡ σύγκρισις

αὐτῆ τῶν βημάτων τοῦ δολοφόνου καὶ τῶν ἰδικῶν σας δὲν σας ἀρκεῖ;... Μήπως τὰ ἔχνη δὲν εἶνε τὰ αὐτὰ;

— Ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον, εἶνε ψεῦδος! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Λοιπὸν ἀρνεῖσθε;

— Ἀρνοῦμαι... βεβαίως... ἀφοῦ σας εἶπον ὅτι εἶνε ἀδύνατον. Ἐλθετε..

Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους ἐξάψεως ὠδήγησε τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν ὑπαστυνόμον πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ πλυντηρίου.

Καὶ πρὶν ἢ οὗτοι δυναθῶσι νὰ τὸν κρατήσωσιν, ἐπίσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν πόδα του, πλησίον ἐνός τῶν ἔχνων τῶν βημάτων τοῦ δολοφόνου, καὶ ἔκυψεν ὅπως συγκρίνῃ τὸ ἀποτύπωμα, ὅπερ ὁ ποῦς αὐτοῦ ἀφῆκεν.

Οὐδεμίαν ἀμφιβολία ἦν δυνατὴ ὁμοιότης ἐντελεστάτη καὶ ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν ἀκίνητος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εὐρίσκετο οὕτως εἶπειν ὑπὸ γοητείαν. Ἀνύψωσε τέλος βραδέως τὴν κεφαλὴν τὸ πρόσωπόν του ἦτο φρικωδῶς ἠλλοιωμένον.

— Εἶνε ἀκατανόητον... ἐψιθύρισε διὰ σθεννυμένης φωνῆς.

Εἶτα ἀναλαμβάνων:

— Κύριοι, ἀνέκραξεν, εἶνε ἀδύνατον, σας τὸ εἶπον πρὸ ὀλίγου. Πῶς! Υἱός νὰ δολοφονήσῃ τὴν μητέρα του! Ὡ! καὶ σεῖς δὲν τὸ πιστεύετε... Τώρα ἐννοῶ τὰς ὑποψίας σας!... Ναί, τὰ βήματα αὐτὰ, τὰ ὅποια ὁμοιάζουν... ἀλλ' εἶνε τυχαία... σύμπτωσις... Σας τὸ ὀρκίζομαι!...

Ὁ κύριος Θουριεὶ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἠκροῶντο μετ' ἀγανακτήσεως μεμιγμένης μετ' οἴκτου.

— Καί, εἶπεν ὁ Θουριεὶ, ἐκ λυπηρᾶς συμπτώσεως ἀναμφιβόλως εὐρέθη ἐπίσης ἐκεῖ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κήπου τὸ κομβίον ἐκεῖνο;

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασεν.

— Ὡ! ἀνέκραξεν... εἶνε ἀληθές... ἀκόμη καὶ αὐτό... Πῶς συμβαίνει ὁμως..

— Ὅθ' ἀρνηθῆτε ὅτι τὸ κομβίον αὐτὸ δὲν ἦτο ἰδικόν σας; εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ. Τὸ ἀνεγνωρίσατε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπήντησεν. Ἦτο καταπεπονημένος καὶ μόλις ἐστηρίζετο.

Εἰς ὑπάλληλος τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ὠδήγησε πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Στεφάνων.

Καὶ ἐνταῦθα φοβερὰ ἐξέλεγξις τὸν ἀνέμμενε.

Τὰ ὑποδήματα τοῦ Λαυρεντίου ἦσαν ἐλαφρῶς ἐξεσμένα κατὰ τὰ ἄκρα, τοῦτο δὲ προφανῶς προήρχετο ἐκ προστριβῆς μετὰ σκληρᾶς ἐπιφανείας τοῖχου.

Ὁ δυστυχῆς οὐδὲ τὴν δύναμιν κἂν ἔσχε νὰ συζητήσῃ. Ἐκἄμπετο ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀποδείξεων τούτων, αἵτινες συνεσφραύοντο ἐναντίον του. Καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν ἐσιώπη.

Ἐν τούτοις, ὅτε ἤκουσε τὸν δικαστὴν ἐντελλόμενον τὴν σύλληψίν του καὶ διατάσσοντα τοὺς κλητῆρας νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Ἀστυνομίας ἐπανάλαβε κἄπως ζαηρότερον:

— Ἄλλ' ὄχι!... εἶμαι ἀθῶος! Τ

πετε... να δολοφονήση υἱὸς τὴν μητέρα του;... Δὲν θέλω...

Καὶ παλαιῶν ἀπώθει τοὺς κλητῆρας, οἵτινες ἐζήτουν νὰ τὸν συλλάβωσιν.

Ἔφειλε τέλος νὰ ὑποκύψῃ. Κρουνοὶ τότε δακρῶν ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Προσεπάθει νὰ συγκινήσῃ τὸν ἀνακριτὴν.

— "Α! σὰς ἰκετεύω, εἶπε, περιμείνατε, θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος.

— Καὶ αἱ ἀποδείξεις αὐταί; εἶπεν ὁ κύριος Θουριε.

— Αἱ ἀποδείξεις αὐταί... Καὶ μήπως αὐταί εἶνε ἀποδείξεις... Εἶνε ἀρκεταὶ διὰ τοιοῦτον ἔγκλημα; Γνωρίζω... ὑπάρχουσι φαινομενικαὶ ἀποδείξεις... Πῶς συνέβη αὐτό; Εἶνε ἀκατανόητον. Ὑπάρχει βεβαίως ἀτυχὴς σύμπτωσης, ἀλλὰ θὰ διασαφηνισθῶν αὐτά... ὦ! πρέπει νὰ διασαφηνισθῶν.

— Καὶ ἡ Μαριέττα, τὴν ὁποίαν λησμονεῖτε καὶ ἡ ὁποία σὰς ἀνεγνώρισεν, εἶπεν ὁ ὑπασυνόμος.

— Ἡ Μαριέττα! ὦ ὄχι δὲν εἶνε ἀληθές, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Φοβηθεῖσα ἅμα σὰς εἶδε.

— Ὅχι, δὲν ἦτο εἰς τὰς φρένας της, δὲν ἐγνώριζε τί ἔκαμνε.

— Εἶνε καλλίτερα τώρα καὶ δὲν θὰ ἀοργήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ.

— "Α! εἶθε! αὐτὴ εἶνε ἡ ἐλπίς μου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ μάθητε τότε τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ λυπηθῆτε δι' ὅ,τι κάμνετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Οἱ κλητῆρες τὸν ὠδήγησαν ἀνευ ἀντιστάσεως ἤδη.

Αἱ συγκινήσεις ἐκεῖναί τὸν εἶχον καταβάλλει.

Ἡ περὶ τῆς συλλήψεώς του φήμη εἶχεν ἤδη διαδοθῆ, καὶ ὅτε ἐφάνη ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ κήπου κραυγαὶ καὶ ἀπειλαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν.

— Θάνατος εἰς τὸν μητροκτόνον! ἐκραύγαζε τὸ πλῆθος.

Οἱ κλητῆρες μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὸν διεφύλαξαν ἐκ τῆς κοινῆς ἀγανακτήσεως.

[Ἐπεταί συνέχεια]

•P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

N'

Ὁ Πιεδούσης ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ τετυλιγμένου ἐκεῖνου σώματος καὶ εἶδεν ἐν πρώτοις ὅτι ἦτο σῶμα γυναικός.

Τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνοῦ μανδηλίου, τεθειμένου ἰμωτρον ἐπὶ τοῦ στόματος.

Κόμη, λελυμένη, ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ

μετώπου, αἱ δὲ χεῖρας ἦσαν δεδεμέναι ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ὁ Πιεδούσης ἔλυσεν τὸ μανδηλίον, ἀπεμάκρυνε τὴν κόμην, καὶ ἀνεγνώρισεν πάραυτα τὸ θελκτικὸν πρόσωπον, ὅπερ οὐδέποτε εἶχε λησμονήσει ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν εἶχε συλλάβει τὸν Λουδοβίκον Λεκόκ.

Ἡ Θηρησία Λεκόντ ἦτο ἐνώπιόν του, ὡχρά, καταβεβλημένη ἀλλὰ ζῶσα.

Παρετήρει αὐτὸν περιδεής, καὶ ἀναμφιβόλως ἐνόμισεν ὅτι ἠτοιμάζετο νὰ τὴν φονεύσῃ, διότι ἔκλεισε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς αὐτῆς ψελίζουσα.

— Φονεύσατέ με, ἀλλὰ μὴ μὲ βασανίσετε.

Ὁ ἀγαθὸς πράκτωρ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ καθησυχάσῃ τὴν νεάνίδα. Εἰς παρομοίας περιστάσεις τὰ ἔργα ἔχουσι περισσότεραν ἀξίαν τῶν λόγων.

Ἔκοψε διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του τὰ σχοινία, δι' ὧν ἦτο δεσμευμένη ἡ δεσποινὴς Λεκόντ, ἀπήλλαξεν αὐτὴν τῆς ἐν εἵδει σουδαρίου περικαλυπτούσης τὸ σῶμά της ὀθόνης καὶ ἐβοήθησεν αὐτὴν νὰ καθήσῃ.

— Ποῦ εἶμαι; ἐπιθύρυσεν αὐτὴ.

— Ἐστὸ σπῆτι κακούργων, ποῦ ἤθελαν νὰ κακοποιήσουν σὰς, ἐμένα καὶ αὐτὴν ἐδῶ τὴν μικρὴν, ἀπήνησεν ὁ Πιεδούσης. Ἔχετε ὅμως ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμένα κυρία, διότι θὰ σὰς βγάλω ἀπὸ τὰ νύχια τῶν.

— Ποῖος εἶσθε σεῖς, κύριε; Μοὶ φαίνεται ὅτι σὰς εἶδον ἄλλοτε...

— Μάλιστα, μὲν φορὰ... θὰ σὰς 'πῶ ποῦ ὅταν θὰ εὐγῶμεν ἔξω ἀπ' ἐδῶ. Ἡμπορῶ ὅμως ἀμέσως νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι εἶμαι φίλος τοῦ κυρίου Λεκόκ.

— Τοῦ Λουδοβίκου;

— Ὅχι, τοῦ πατέρα του. Στοιχηματίζω πῶς μεταχειρίσθησαν αὐτὸ τὸ ὄνομα γιὰ νὰ σὰς σύρουν στὴν παγίδα ποῦ ἐπέσαστε.

— Τὸ γνωρίζετε αὐτό;

— Τὸ μαντεύω. Θὰ ἦλθαν καὶ σὰς εἶπαν πῶς ὁ κύριος Λεκόκ ἐπιθυμοῦσε νὰ σὰς ὁμιλήσῃ, καὶ ὅτι σὰς ἐπερίμενε μέσα εἰς ἓνα ἀμάξι...

— Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους τῆς Βουλάνης. Ἐπρεπε νὰ δυσπιστήσω... διότι ἐν ἄλλο ἑσπέρας ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ ἀρπάξουν διὰ τῆς βίας... δὲν ἐσκεπτόμην ὅμως τὸν κίνδυνον... δὲν ἐσκεπτόμην παρὰ τὸν Λουδοβίκον... ἤμην μόνη... καὶ ἠκολούθησα τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μοῦ ἔδωσε τὴν εἴδησιν...

— Καὶ μὲν ἐμβήκατε 'στὴν ἀμαξάν, ἔπεσαν ἐπάνω σας καὶ σὰς ἔκλεισαν τὸ στόμα;...

— Χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ φωνάξω.

— Καὶ τ' ἄλογα ἔτρεξαν ἀμέσως, καὶ σὰς ἔφεραν ἐδῶ εἰς τὸ διάστημα δύο ὠρῶν;...

— Δὲν ἤξεύρω... διότι τὰ ἔχασα... παρετήρησα μόνον ὅτι μετὰ ὀδοπορίαν, ἡ ὁποία μοὶ ἐφάνη μακρά, ἡ ἀμαξά ἐσταμάτησεν εἰς ἓν ἔρημον μέρος. Ἐκεῖ μ' ἐσῆκωσαν καὶ μ' ἔβαλαν ἐντὸς λέμβου....

— Ἐκεῖνοι ποῦ σὰς κρατοῦσαν, 'μβήκαν μαζί σας στὴν βάρκα;...

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀνέβηκαν τὸ ποτάμι ὡς τὸν μῦλον... τὸν καιρὸν ποῦ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, ντυμένος 'σὰν βρυκόλακας, ἐπερπατοῦσε γύρω εἰς τὸ ποτάμι γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς χωρικοὺς νὰ πλησιάσουν... "Α! δὲν εἶνε ἄλλος ἀπ' αὐτὸν τὸν κακούργον τὸν Τολβιάκ ποῦ ἐσχεδίασε αὐτὴ τὴν δουλειά.

— Ὁ Τολβιάκ; ἐπανέλαβε μηχανικῶς ἡ δεσποινὴς Λεκόντ.

— Ναί, αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ὁ ὁποῖος κυνηγᾷ ἐσὰς καὶ αὐτὴν τὴν μικρὴν... θὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω αὐτὰ καλλίτερα ὅταν πάμε στὸ Παρίσι... δὲν ξεύρω ἀκόμη καλὰ πῶς θὰ κάμωμεν γιὰ νὰ πάμε στὸ Παρίσι... θὰ προσπαθῆσω ὅμως νὰ εὑρῶ ἓνα τρόπο...

— Σώσατε πρῶτον τὴν μικρὰν αὐτὴν.

— Ἄν σώσω τὴν μικρὴν, θὰ σώσω καὶ σὰς, καὶ θὰ σωθῶ κ' ἐγὼ μαζί σας. Αὐτὸ θὰ γείνη ἀπόψε ἢ ποτέ, γιὰτὶ αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι θέλουν νὰ γλυτώσουν καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας τὸ γρηγορώτερο. Ἔχω λόγους γιὰ νὰ ἤμαι γι' αὐτὸ βέβαιος... λόγους ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σὰς 'πῶ γιὰ νὰ τοὺς καταλάβετε.

Πράγματι ὁ Πιεδούσης δὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ εἰς μίαν νεάνίδα καὶ εἰς ἓν παιδίον, ὅτι ὁ Τολβιάκ περιέμενε τὰ πτώματα αὐτῶν, ἵνα ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὸν ἢ εἰς συνένοχόν του τὰ ἑκατομμύρια τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

Ἐνεθυμῆτο τοὺς λόγους τῆς Σωφάλ, ἥτις ὠμίλησεν εἰς τὸν σύζυγόν της περὶ τοῦ καταχρονίου σχεδίου, τοῦ συλληφθέντος ὑπὸ τοῦ αὐθέντου της.

Ὁ Τολβιάκ, διεβεβαίω αὐτὴν, ἤθελε τὰ πτώματα τῶν δύο ἀθῶν θυμάτων νὰ ριφθῶσιν ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἵνα κατασυντριβῶσιν ὑπὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας.

Ἄναμφιβόλως δ' ὁ Τολβιάκ ἐπέιγετο, καὶ συνεπῶς ἡ ἐκτέλεσις ὤφειλε νὰ γείνη πρὸ τῆς ἡμέρας.

— Μὲ ποῖον τρόπον θὰ μὰς ξεκάμουν; ἠρώτα ἑαυτὸν ὁ Πιεδούσης. Ἐὰν ἤμουν μόνος μου σ' αὐτὴν τὴν τρύπαν, δὲν θὰ ἔκαναν οὔτε τὸν κόπον νὰ ἔλθουν νὰ μὲ σκοτώσουν, ἀλλὰ θὰ μ' ἄφιναν μονάχα νὰ ψοφήσω ἀπὸ τὴν πείναν. Ἀφοῦ ἔχουν τὸ δέρμα μου, δὲν ἔχουν βέβαια ἀνάγκην ἀπὸ τὸν σκελετό μου, καὶ εἶνε βέβαιοι πῶς θὰ εὑρουν τὴν σακοῦλά μου 'στὴν τσέπη μου, ὅταν θὰ εἶμαι τελειωμένος. Ἔχουν ὅμως ἀνάγκην ἀπὸ τὰς κληρονόμους, καὶ θέλουν νὰ τὰς ξεμπερδεύσουν. Ἄν δὲν τὰς ἐσκότωσαν εἰς ἄλλο μέρος, θὰ 'πῆ πῶς προτιμᾶν νὰ τὰς σκοτώσουν ἐδῶ κάτω. Μὲ ποῖον τρόπον; Αὐτὸ δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ γνωρίζω. Ἀπὸ τὴν πείναν; αὐτὸ θὰ τραβήξῃ πολὺ... Μάλιστα ἔδωκαν νὰ φάγῃ εἰς τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ· εἶδα ἐμπρός της ἓνα ψωμί καὶ ἓνα σταμνὶ νερό. Θὰ καταίβουν ἀπὸ τὴν καταπακτὴ νὰ μὰς σφάζουν; Αὐτὸ τὸ θέλω, γιὰτὶ θὰ τοὺς δεχθῶ μὲ τὸ ρεβόλβερ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε σωστόν, διότι τότε ἔ-